

# BIHARI SÁNDOR

## *Kondor és Lenkey*

*Körben a falak hatalmas jéglapok, azt hiszed,  
és csontodig átjár a fehérség, a hideg,  
de összeáll belőlük a műterem, a hajdani  
szoba, ahogy belépsz, s minden antarktisi,  
ahol pirítóst ettünk, ittunk pálinkát; tündökölt  
köröttünk a reggel, kívül a drága anyaföld.*

*Most üres minden, mint a csigaház. Süvít  
a hiány, fújja, mint a szél, Kondort és Lenkeyt.  
Amit néztünk, az a meccs végleg véget ért;  
a falat nézem, a hiányuktól dermesztő fehér,  
s hogy elmentek utánuk az eszközök, bútorok  
és el minden dolgát bevégző dolog.*

*Amit itt rézbe karcoltak, s a papírt  
beírták vele, a világ része lett odakint,  
mint a fák, csillagok, gépek, akár  
ami megtörtént velük, a halál.  
Befalt minden mást utánuk az idő,  
mint kiszáradt csontok, ropog a levegő.*

*Kavardul a szó, gyötör és megvisel  
a valóság huzatos hiányával, üregeivel.  
Egy maradék hazába menekítem innen magam,  
amelynek kezükkel írt horizontja van,  
és összekuszált, tompa arcunk előtt  
hömpölygeti halálon túl a levegőt.*